

Kære søster

Snart vil store skove igen vokse frem
i os, tykke og sorte af næring. Tænk
på dét.

Tænk på, vi bliver den eneste lyd i
verden.

akb vo

Hjelm Jacobsen, Siri Ranva
Havbrevene

5219920603

26-03-2019

Aarhus Kommunes Biblioteker

ER
EGMONT

Siri Ranva Hjelm Jacobsen: Havbrevene

HAVBREVE

SIRI RANVA HJELM JACOBSEN

Lindhardt og Ringhof

Af samme forfatter

Ø, Roman 2016

SIRI RANVA HJELM JACOBSEN

HAVBREVE

Prosa

Lindhardt og Ringhof

HAVBREVE

© Siri Ranva Hjelm Jacobsen

& Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

Omslag og illustrationer: Dorte Naomi

Bogen er sat med Garamond af Louise Tandrup Kock

og trykt hos Livonia Print

Printed in Latvia 2018

ISBN 978-87-11-91051-1

1. udgave, 1. oplag

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copydan, og kun inden for de i
aftalen nævnte rammer.

www.lindhardtogringhof.dk

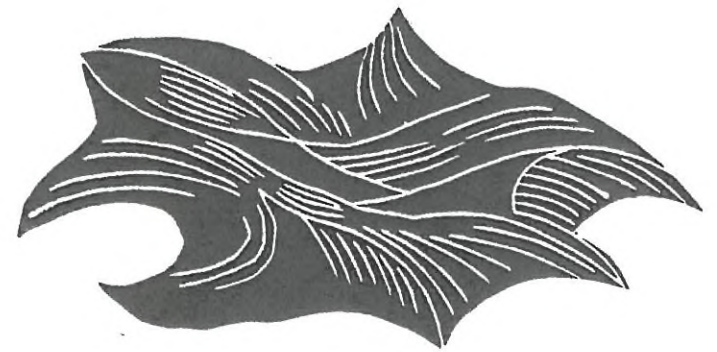
Lindhardt og Ringhof Forlag er et selskab i Egmont

Tekst: Siri Ranva Hjelm Jacobsen

Siri Ranva Hjelm Jacobsen (f. 1980) debuterede i 2016 med romanen *Ø* og blev året efter udvalgt til at repræsentere Danmark ved den internationale First Novel Festival i Budapest. *Ø* er foreløbig solgt til udgivelse i Frankrig, Italien og Ungarn.

Illustrationer: Dorte Naomi

Dorte Naomi (f. 1975) er billedkunstner og illustratør. Hun har udstillet sine værker på en lang række danske museer og gallerier, herunder BRANDTS og Heerup Museum, samt i udlandet. Naomis grafiske tryk, maleri og tegning kredser ofte om en sammensmeltning mellem menneske og natur i et foruroligende rum mellem symmetri og kaos.

*a splash quite unnoticed
this was
Icarus drowning*

WILLIAM CARLOS WILLIAMS

BREVSKRIVERNE

Atlanterhavet

180 millioner år. Gammelt og brøst, men ikke uden ømhed. Elsker universet. Intet kan længere overraske dette hav.

Middelhavet

5 millioner år. Lillesøster til Atlanterhavet. Elsker at glitre, Ikaros, og når store dyreflokke strømmer af sted.

PLANEN

Det bliver sværere, søster.

Jeg er ikke længere mig selv. De fylder mig hver dag med noget væsenløst og fremmed, de propper det i mig. Er det en form for hævn?

Skriv snart og fortæl mig en historie.

M.

Kære M.

Når jeg samler krybenes vand, hører jeg jo nogle gange lidt til dig. Nu for eksempel forleden, det var en hun, og da jeg løb hendes minder igennem, fandt jeg denne perle, som du nok vil synes om:

Da jeg var barn, rejste vi rundt i Toscana. Vi kom til Cortona på det mørkegrønne bjerg og blev indlogeret bag klostrets mure. Jeg husker de stille gange. Lyden og lugten af sten. Nonnerne, der svævede omkring i deres dragter, gjorde mig utilpas. Jeg var måske lidt bange for dem. Da vi skulle derfra, kom nonnerne ud på gårdspladsen for at vinke farvel, og en af dem stak mig en fersken. Det var sært og lidt højtideligt at få en fersken af en nonne, og ovenikøbet var hun gammel, sådan husker jeg det, med fingre som smuttede mandelskind. Jeg besluttede, at frugten var vigtig og ikke bare skulle spises, men gemmes til noget fornuftigt. Vi satte os op i en stor bus og kørte ud til kysten. Jeg holdt min fersken i begge hænder. Da vi stod af på en strand, var dens dunede hud blevet stødt, og saften sivede fra bløde, mørke pletter. Jeg gik ned til vand-

kanten. Havet sagde: "Giv mig min fersken tilbage." "Hvordan er det din fersken?" spurgte jeg, "det er vel træets fersken eller nonnens eller min?" Det var meget varmt, og solen tyssede, så jeg måtte sætte mig i det våde sand og læne ansigtet helt ned til der, hvor småsten og tangen rislede, for at høre havets svar. "Alle frugter er mine," svarede havet. "Alt blodet i liljernes og træernes årer, dyrenes sved og spyt, det hele er mit." Jeg lyttede foroverbøjet, forundret, og min hånd slækkede om den varme, klistrede frugt. Havet fortsatte. "Du skvulper af væsker, du endnu ikke har kendt, de er mine. Alt kød er mit og et fejlslagent forsøg." "Fejlslagent? På hvad?" Havet nappede ferskenen og bar den hurtigt væk. Nu lød det, som når en gammel kone vrisser for at skjule sin sorg. "Vi var blevet skilt ad, og vi ville være sammen igen. Kødets formål var at bære vandet, forstår du? Det gør du nok ikke. Det kan et enkelt lille kryb vel ikke forstå."

Din,

A.

P.S. Nyt fra søster i Arktis – det skrider frem!